

Noty o autorach

Karol Berger mieszkał w Warszawie do roku 1968, w którym przerwał studia muzykologiczne na Uniwersytecie Warszawskim i wyemigrował do USA. W 1975 roku ukończył muzykologiczne studia doktorskie na Uniwersytecie Yale i został asystentem na Uniwersytecie Bostońskim. Od 1982 roku jest profesorem muzykologii Uniwersytetu Stanforda w Kalifornii. Za książkę *Musica Ficta* (Cambridge University Press, 1987) otrzymał Nagrodę im. Ottona Kinkeldeya nadawaną przez Amerykańskie Towarzystwo Muzykologiczne. W 1995 roku został laureatem Nagrody Fundacji im. Alfreda Jurzykowskiego. Jego najnowsza książka *Bach's Cycle, Mozart's Arrow*, ukazała się w 2007 roku nakładem University of California Press. Jego *Potęga Smaku* (polskie tłumaczenie *A Theory of Art* z 2000 r.) ukazała się w 2008 roku nakładem wydawnictwa „słowo/obraz terytoria”.

Hermann Danuser jest od roku 1993 profesorem muzykologii historycznej Seminarium Muzykologicznego na Uniwersytecie Humboldta w Berlinie. Studiował fortepian, obój, muzykologię, germanistykę w Wyższej Szkole Muzycznej w Zurychu. Studia muzykologiczne ukończył doktoratem na temat muzycznej prozy. Był uczniem Carla Dahlhaua i Gerharda Puchelta. Habilitował się w 1982 roku na Uniwersytecie Technicznym w Berlinie. W latach 1982–1988 uczył jako profesor zwyczajny muzykologii w Wyższej Szkole Muzyki i Teatru w Hannoverze, od 1988 zaś do 1993 – na Uniwersytecie Alberta – Ludwika we Fryburgu Bryzgowijskim. Od wielu lat koordynuje badania w fundacji Paul Sacher Stiftung Basel, jest członkiem Kuratorium Fundacji Muzycznej Ernsta von Siemens oraz członkiem zwyczajnym Berlińsko-Brandenburskiej Akademii Nauk. Miał wiele profesur gościnnych na znaczących uczelniach w Niemczech i USA. W 2005 roku Royal Holloway, University of London przyznał mu tytuł honoris causa. Danuser skoncentrował swoje badania na historii muzyki od XVIII do XX wieku, przy czym zakres badań tworzą analiza muzyczna, muzyczna interpretacja oraz nowa historia teorii muzyki. Metodologicznie reprezentuje Danuser otwartą linię badań, która łączy ze sobą analizę dzieła, muzyczno-estetyczne dyskursy, biografię, historię gatunków i instytucji. Transdyscyplinarnych założeń używa do wzmacniania profilu fachowego muzykologii, w studiach nad awangardą, nacjonalizmem, estetyką, poetyką i historiografią. American Musicological Society w Los Angeles wybrała go 4. 11. 2006 roku na Corresponding member.

Helen Geyer studiowała muzykologię i fortepian w Wyższej Szkole Muzycznej w Würzburgu oraz katolicką teologię, chrześcijańską archeologię i germanistykę na tamtejszym Uniwersytecie. Doktorat obroniła w 1982 roku. W roku 1985 była stypendystką DAAD w Mediolanie, Rzymie i Wiedniu oraz Niemieckiego Centrum Naukowego w Wenecji. Do roku 1985 prowadziła działalność naukowo-badawczą w instytutach muzykologii w Palermo i Wenecji. W latach 1985–1995 była naukową współpracowniczką Instytutu Muzykologii w Ratyzbonie. W semestrze zimowym 1989/1990 miała gościnną profesurę w Instytucie Muzykologii w Poznaniu. W latach 1989-1990 jako stypendystka Fundacji Humboldta pracowała badawczo w Institut für die Wissenschaften vom Menschen w Wiedniu. W tym samym czasie działała w Krakowie, Warszawie, w Turku (Finlandia), Chicago, Stanford, Berkley, Northern University of Iowa. W semestrze zimowym 1996/1997 habilitowała się na Uniwersytecie we Frankfurcie nad Menem. Od roku 1990 do 2000 była permanent visiting scholar na University of Illinois at Champaign/Urbana. W 1997 została profesorem muzykologii w Wyższej Szkole Muzycznej im. Franciszka Liszta w Weimarze i do roku 1999 była dyrektorem instytutu. Pracowała także jako dyrektor naukowy Internationale Mozartakademie (1995/6). Do roku 2000 należała do prezydium Rady Muzycznej Kraju Turyngia. Obecnie wchodzi w skład prezydium Międzynarodowego Stowarzyszenia im. Sphora, przewodniczy Międzynarodowemu Stowarzyszeniu L. Cherubiniego oraz Akademii Musicalis Thuringia, jest członkinią Akademii Humboldta. Jej zainteresowania badawcze koncentrują się w wokół opery, oratorium i muzyki kościelnej północnych Włoch od XVI po wczesny wiek XIX oraz sięgają niektórych zagadnień muzyki XX wieku.

Peter Gülke studiował wiolonczelę, muzykologię, germanistykę, romanistykę i filozofię w Wyższej Szkole Muzycznej im. Franza Liszta w Weimarze oraz na uniwersytetach w Jenie i Lipsku. Doktoryzował się w Lipsku w 1958 roku, habilitację obronił na Uniwersytecie Technicznym w Berlinie w 1985 roku. Od roku 1959 pracował w różnych teatrach jako dyrygent i kierownik muzyczny, m. in. w Stendal, Poczdamie, Stralsundzie, od roku 1976 był kapelmistrzem Opery Państwowej w Dreźnie i prowadził klasę dyrygencką w tamtejszej Wyższej Szkole Muzycznej. Do roku 2000 prowadził klasę dyrygencką w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej we Fryburgu Bryzgowijskim. Od roku 1992 należy do Forum Dyrygentów Niemieckiej Rady Muzycznej (Dirigentenforum des Deutschen Musikrates). W latach 1996 – 2007 był przewodniczącym Komisji Głównej Forum Dyrygentów. Prowadził ponadto wiele kursów dyrygenckich w Niemczech, Austrii, Finlandii, Francji, Anglii i USA.

Jako muzykolog zajmował się Gülke muzyką średniowiecza i renesansu, teorią muzycznej interpretacji i praktyki wykonawczej, estetyką francuskiego oświecenia, Mozartem, Beethovenem, Schubertem, Schumannem, Brahmssem, Brucknerem, Debussym, Janaczkiem i kompozytorami współczesnymi.

Peter Gülke jest od roku 1995 członkiem Saksońskiej Akademii Sztuk, od 2005 roku – członkiem Bawarskiej Akademii Sztuk Pięknych, od roku 1996 – Niemieckiej Akademii Języka i Poezji. W 1994 roku otrzymał Nagrodę Zygmunta Freuda Niemieckiej Akademii Języka i Poezji, w roku 1995 – Nagrodę Płytową Edisona za nagranie „Irrelohe” Schreкера, w 1996 roku – Nagrodę Van der Heydta miasta Wuppertal i w roku 1998 – Nagrodę Vosslera Bawarskiej Akademii Sztuk Pięknych. W roku 2003 Wyższa Szkoła Muzyczna im. Franciszka Liszta w Weimarze powołała go na honorowego senatora, a Uniwersytet w Brnie w 2004 roku nadał mu tytuł doktora honoris causa.

Albrecht von Massow studiował muzykologię, filozofię, germanistykę na Uniwersytecie Alberta Ludwiga we Fryburgu Bryzgowijskim, gdzie doktoryzował się w 1991 roku. Już w czasie studiów angażował się w różne projekty badawcze: w latach 1986–1990 współpracował przy organizacji muzeum Karlheinz Stockhausena w Kürten, 1987–1992 działał przy tworzeniu słownika „Handwörterbuch der musikalischen Terminologie”. Od semestru letniego 1986 roku prowadził zajęcia z nauki harmonii i kursy analizy muzycznej na Uniwersytecie we Fryburgu. W czasie pracy nad doktoratem był stypendystą Studienstiftung des Deutschen Volkes. Jego pracę habilitacyjną „Muzyczny podmiot – idea i zjawisko w nowoczesności“ („Musikalisches Subjekt - Idee und Erscheinung in der Moderne“) wspierało stypendium Niemieckiej Wspólnoty Badawczej (Deutsche Forschungsgemeinschaft).

Krzysztof Rottermund, profesor Uniwersytetu Szczecińskiego (Wydział Humanistyczny, Katedra Edukacji Artystycznej). W Kaliszu uczył się gry na skrzypcach. W tamtejszym Technikum Budowy Fortepianów był uczniem Gustawa Arnolda Fibigera. W roku 1983 ukończył z wyróżnieniem studia w zakresie teorii muzyki w Akademii Muzycznej we Wrocławiu. Od 1983 pracował jako asystent w Instytucie Wychowania Muzycznego Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach (obecnie Uniwersytet Humanistyczno-Przyrodniczy). Był także stroicielem-korektorem fortepianów, zajmował się renowacją i konserwacją zabytkowych instrumentów. W 1992 roku uzyskał stopień doktora w Instytucie Sztuki PAN w Warszawie, w roku zaś 2006 – stopień doktora habilitowanego na Uniwersytecie Wrocławskim. Od 2000 roku pracuje na Uniwersytecie Szczecińskim. Zainteresowania naukowo-badawcze koncentruje na historii kultury muzycznej, zwłaszcza historii muzyki polskiej XIX i XX wieku, instrumentologii oraz teorii muzyki. Autor wielu publikacji naukowych i popularnonaukowych, zajmuje się także muzyczną publicystyką. W latach 2006 i 2007 był stypendystą Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Współpracuje m. in. z Krajowym Ośrodkiem Badań i Dokumentacji Zabytków w Warszawie, dla którego sporządza karty ewidencyjne zabytkowych instrumentów muzycznych, Muzeum Historii Przemysłu (Dział Fortepianów) w Opatówku koło Kalisza. Jest członkiem zwyczajnym Związku Kompozytorów Polskich (w Sekcji Muzykologów), Kaliskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk i Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego.

Karol Sauerland studiował w Berlinie filozofię, w Warszawie - matematykę i germanistykę. W 1970 roku doktoryzował się pracą o pojęciu przeżycia u Wilhelma Diltheya, w roku zaś 1975 habilitował się na Uniwersytecie Warszawskim pracą o estetyce Adorna. Przewodniczył Stowarzyszeniu Filozoficznemu w Warszawie w latach 1990-2000. Od 1977 do 2005 roku kierował Zakładem Literatur Obszaru Niemieckojęzycznego Instytutu Germanistyki Uniwersytetu Warszawskiego, w latach 1979–1986 – równocześnie Katedrą Germanistyki Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. W roku 1993 został powołany do naukowej rady czasopisma „Convivium” wydawanego przez DAAD. W 1995 roku otrzymał nagrodę Fundacji Humboldta, w roku 2004 – Medal Komisji Edukacji Narodowej. W 1988 roku był zastępcą Adolfa Muschga na ETH w Zurychu, w semestrze zimowym 1988/89 miał gościnną profesurę na Uniwersytecie w Moguncji. W roku akademickim 2004/2005 uczył w Instytucie Fritza Bauera Uniwersytetu we Frankfurcie nad Menem, w semestrze zimowym 2005/2006 był profesorem gościnnym na Uniwersytecie w Hamburgu, a w 2008 roku miał profesurę Franza Rosenzweiga w Kassel. Obecnie uczy na germanistyce w Ústí nad Labem. Jest członkiem kapituły nagrody Hannah-Arendt-Preis für politisches Denken w Bremie. Od roku 2003 wchodzi w skład Komitetu Filologicznego przy Akademii Nauk (2003–2008 – członek Prezydium).

Axel Schröter studiował w Wyższej Szkole Muzycznej w Detmold i na Uniwersytetach Kassel i Paderborn muzykologię, niemiecką filologię, filozofię, pedagogikę muzyczną z fortepianem jako głównym przedmiotem. W roku 1996 się doktoryzował. Współpracował przy projekcie badawczym „Liszt” Uniwersytetu w Ratyzbonie. Na zamówienie Niemiecko-Sudeckiego Instytutu Muzycznego przygotował wykaz kompozycji Heinricha Simbrigera. W latach 1999–2000 był redaktorem muzycznym przy ORFEO International w Monachium. W latach 2000–2004 opracował naukowo muzykalia Kapeli Dworskiej w Rudolstadt (Zamek Heidecksburg). Jednocześnie był współpracownikiem naukowym projektu badawczego Wydarzenie Weimar – Jena. Kultura na przełomie XVIII i XIX wieku („Ereignis Weimar – Jena – Kultur um 1800”) w Specjalnej Dziedzinie Badawczej 482 (Sonderforschungsbereich 482) Uniwersytetu w Jenie (Projekt: „Muzyka i Teatr”). Od listopada 2004 roku opracowuje naukowo w ramach projektu Niemieckiej Wspólnoty Naukowej (zakres: technologia informacji) muzykalia i dokumenty teatralne Archiwum Wyższej Szkoły Muzycznej im. Franciszka Liszta w Weimarze, Krajowym Archiwum Turyngii i współpracujących instytucji. (Archiv der Hochschule für Musik FRANZ LISZT Weimar/Türingisches Landesmusikarchiv)

Ruth Seehaber studiowała w latach 1997–2003 muzykologię, management kulturowy i psychologię w Wyższej Szkole Muzycznej im. Franciszka Liszta w Weimarze i na Uniwersytecie im. Fryderyka Schillera w Jenie. W latach 2004–2008 odbywała studia doktoranckie w Instytucie Muzykologii Weimar-Jena, które ukończyła obroną dysertacji „Polska szkoła nowej muzyki – badanie muzyczno-historycznego toposu” („Die ‚polnische Schule‘ in der Neuen Musik – Befragung eines musikhistorischen Topos“). W tym czasie wielokrotnie przebywała w Polsce, korzystając ze stypendiów Niemieckiego Historycznego Instytutu w Warszawie oraz DAAD. W latach 2005–2006 przygotowała i zrealizowała koncepcję wystawy o Franciszku Liszcie w Muzeum Liszta

w Weimarze. Od 2009 roku jest naukową współpracowniczką przy projekcie Niemieckiej Wspólnoty Badawczej „Neudeutsche Schule” w Instytucie Muzykologii Weimar–Jena.

Maria Stolarzewicz jest absolwentką Instytutu Muzykologii i Instytutu Germanistyki UW, stypendystką programu Sokrates-Erasmus, DAAD, Wolnego Uniwersytetu w Berlinie, Uniwersytetu w Konstancji oraz fundacji Hamburger Stiftung zur Förderung von Wissenschaft und Kultur. W Niemczech studiowała na Uniwersytecie Humboldta i Wolnym Uniwersytecie w Berlinie, Uniwersytecie im. Fryderyka Schillera w Jenie i Wyższej Szkole Muzycznej im. Franza Liszta w Weimarze. Jest redaktor prowadząca: „Muzykalia/Zeszyty Niemieckie”, członkinią redakcji czasopisma „Twoja Muza”, współpracuje z czasopismem „Muzyka” jako tłumaczka. Od 2000 roku jest związana ze *Stowarzyszeniem De Musica*. W Instytucie Germanistyki UW przygotowuje pod kierunkiem prof. dr hab. Karola Sauerlanda rozprawę doktorską. Jej zainteresowania naukowe koncentrują się wokół relacji literatury i muzyki.

Anna Szlagowska jest absolwentką MISH i studiów doktoranckich na wydziale Filologii Polskiej UW. Zajmuje się problemem szeroko rozumianej integracji sztuk, zwłaszcza muzyki i literatury. Poetka, autorka opowiadań i bajek dla dzieci a także tłumaczek poezji angielsko- i niemieckojęzycznej. Pracuje też nad tłumaczeniami prozy. Publikowała w „Pamiętniku literackim”, „Literaturoznawstwie” i „Autografie”. Obecnie współpracuje z czasopismem internetowym „De Musica”, portalem internetowym Kult24 w dziale kultura, oraz czasopismem „Literacje”.